

Bu kafa karıştırıcı, genelde aşına olduğumuz mekan giderek değiştiği için, filmin son sahnesine kadar nerede olduğumuzu bilmiyoruz. Ve değişen ortam, Anthony'nin parçalanmış zihnini yansıtmak içindir; her oda, yatak odası en sonunda olmak üzere, koridorun etrafında sıralanmış. Kendimizi bu koridorda, odalar ve kapılar arasında gidip gelirken buluyoruz. Bu da, Anthony'nin kendi evinde kendini dışlanmış hissetmesine neden olur. Her sahne nerdeyse iki duyguyu aynı anda vermek ister gibidir. İçerdeyiz ama aslında değiliz. Her odada, çoğu çift kanatlı kapılar var ve bunlar görsel anlamlarla dolu. Anthony'nin giderek parçalanmış zihnini tasvir ediyor. Bize sürekli olarak onun varlığının sadece şimdiye dayandığını hatırlatıyorlar; geçmiş yanlıştır ya da güvenilmezdir ve şimdiki zaman bile belirsizdir.

Kimsin? Burada ne yapıyorsun?

Bir karakter odadan çıktığında, onun geri döneceğinden emin değiliz:

İlaçlarını getireceğim.

Hayır bekle, bekle!! Geri döneceğim, sadece ilacını getireceğim.

Bu da Anthony'nin, terk edilme korkusunu açığa çıkarır. Tekrar evine dönüyoruz.

Düş kırıklığı, neredeyse çocuksu bir korku var. Bu belirsizlik, kapıların yarattığı görsel engellerle pekiştiriliyor. Anthony gibi biz de, ait olduğumuz alanın içinde hapsolmuşüz.

Pencereler bile bu kafa karıştırıcı durumdan imkansız bir kaçış sunuyor. Arada perdeleri açıyoruz, dışarıda normal bir hayat var. Sahip olamayacaklarımıza bir bakış. Pencereler bu

anlamda bir hapishanenin parmaklıkları gibi; karakterlerine hem umudu hem güzelliği hem de tutsaklıklarını hatırlatıyor. Film ilerledikçe Anthony'nin zihni de giderek bulanıklaşıyor.

Sana bir soru sorabilir miyim?

Ama dürüst bir cevap istiyorum, süslü bir şey yok.

Sana bir soru sorabilir miyim?

Evet.

Ama dürüst bir cevap istiyorum, Öyle değil. Bunu benim için yapabilir misin?

Anthony'nin kavrayışı değiştikçe, paranoyası da artar ve giderek daha travmatik bir belirsiz bir hal alır. Bu belirsizlik ışık kullanımıyla pekiştirilir. Duvarlar yarı aydınlatılmıştır. Kapılarda, çalışma odasında, yatağında görünen yarı gölgeler Anthony'nin parçalanmış zihnini yansıtır ve giderek daha çok karmaşa yaşatır. Işıkla birlikte, çekimler giderek yakın plana kayar ve özellikle belirsizlik anlarında Anthony'nin göz hizasındadır. Ve böylece ona daha da yakınız, empati duygumuz artar.

Giderek artan bu bozulma hali, arada bir kısa süreli neşeli, samimi anlarla bölünür. Bu biraz rahatlatır, ancak bu anların da uzun sürmeyeceğini Anne gibi bildiğimiz için acı da getirir. Anne için durum zorlaşmaktadır: babasına bakmakla kendine odaklanmak arasındadır.

Anthony kaçınılmaz olarak bir bakım evine verildiğinde ortam bir kez daha değişir ve herşey açığa çıkmaya başlar. Anthony'nin çevresinden açıkça haberdar olduğumuz ilk andır. Bizim deneyimimizin onunkinden farklı olduğu ilk an.

Zeller burda neler olup bittiğini açıkça göstermeye başlamıştır, bir parça geri çekiliriz. (Anne gerçekte sevgili Paul ile Paris'e gitmiştir ve sadece hafta sonları babasını ziyaret etmektedir. Diğer sahneler; Anthony'nin zihninde Anne ve Paul yerine konulan hemşireler Catherine ve Bill ile kurgulanmıştır.)

Anthony cephesinde ise her şey iyice karışmıştır. Şimdi bir bakım odasında duvarlar önceki maviden bir başka mavi.

İnanılmaz bu evde kimse bana bir şey söylemiyor.

Bu yeni keşfedilen bakış açısından yaşadığımız şok, filmin korkunç son sahnesine başka bir katman daha ekliyor. Başından beri biz burada mıydık yoksa?

Anne nerede?

Paris'te yaşıyor.

O birkaç aydır oradaydı.

ve artık Anthony'nin gerçekliğini deneyimleyemediğimiz için, bunun bize iletilmesinin tek yolu Anthony ile yapılan diyalogdur.

Tam olarak ben kimim?

Bu da daha güçlü bir göz seviyesinde yakın plan çekimle verilir. (Elbette Anthony Hopkins'in performansı bunu doruğa çıkarır). Acıyı yaşıyoruz, Anthony'nin zihnine dair anlayışımız, çekimle birleştiğinde empati duygumuz daha da artar. Hemşirenin sesi ile birlikte rahatlamaya başlarız.

Oradayız, Anthony için değil, adeta onunla birlikte oluruz:

Giyineceğiz ve sonra parkta yürüyüşe çıkacağız, olur mu?

Çünkü o kadar güzel bir gün ki, dışarıyı güneşli.

Uzaklaştıkça, nihayet pencere bariyerlerini aşırp ağaçların arasına dalabiliriz.

Müziğin sesi, yaprakların hışırtısına karışıyor.

Bize hem kırılmalığı hem de yaşamın güzelliğini hatırlatıyor.

Sevgi Çemberci (11 Mayıs 2021)